

Arrest

**nr. 141 544 van 23 maart 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 22 december 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.L. BROCORENS, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 februari 2012 en hebben zich vluchteling verklaard op 16 februari 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 21 februari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 2 april 2014.

1.3. Op 24 november 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden. De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van M.L.:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een soennitisch moslim van Palestijnse origine te zijn, afkomstig uit het Nahr Al Bared vluchtelingenkamp in Libanon. U bent UNRWA geregistreerd. U zou sinds 1999 lid zijn geweest van de Palestijnse militie 'al-Qaida al-Amma', deel van de PLO. Vanaf 2001 zou u allerhande administratieve taken voor de organisatie in het vluchtelingenkamp hebben uitgevoerd. In 2007 zou u na een woordenwisseling uw ontslagbrief bij deze organisatie hebben ingediend omdat u voelde dat zij 'teveel baas over u wilden spelen'. Na het conflict in het vluchtelingenkamp in 2007, ging u in het Beddawi-vluchtelingenkamp wonen. U huwde in 2008 met D.(...) D.(...) (CG 12/12148B; OV 6.960.685). In 2009 kregen jullie een dochter, T.(...). In 2011 keerden u en uw gezin terug naar het vluchtelingenkamp Nahr Al Bared. U en uw gezin gingen er in de 'nieuwe wijk' wonen. Uw moeder woonde met uw jongste broer in hetzelfde gebouw. U was er taxichauffeur. Op 4 januari 2012 zou u een oproeping hebben ontvangen voor een vergadering van 'al-Qaida al-Amma' en u zou deze hebben bijgewoond. Tijdens de vergadering zou u zijn gevraagd om wapens van Beddawi naar de Syrische grens te brengen. U zou deze opdracht hebben geweigerd. De militieleden zouden hebben aangedrongen en u zou bedenktijd hebben gevraagd. Een week na deze vergadering zou u nogmaals een oproeping hebben ontvangen voor een tweede vergadering. U zou echter niet naar deze vergadering zijn gegaan. Een week na ontvangst van de oproeping zouden vijf militieleden u thuis onder druk hebben gezet. Nogmaals zou u de opdracht om wapens te transporteren hebben geweigerd. Ze zouden u hebben uitgemaakt voor 'verrader' en zouden u hebben bedreigd. Toen u daarna naar het werk ging, zou u het gevoel hebben gehad dat men u in de gaten hield. De volgende dag zouden jonge mannen zich hebben verzameld bij uw auto. U zou gewacht hebben tot zij weggingen en zou aan het werk zijn gegaan. In Beddawi, waar u naar dagelijkse gewoonte als taxichauffeur passeerde, zouden een auto en twee moto's hebben geprobeerd u klem te rijden. U kon ontkomen en reed daarna terug naar huis. U zou uw huis niet meer zijn uitgekomen en zou op 5 februari 2012 Libanon hebben verlaten. U zou de grens met Syrië zijn overgestoken op legale wijze, met behulp van uw paspoort. Vervolgens zou u verder zijn gereisd naar Turkije waar u de grens op illegale wijze zou hebben overgestoken. Vanuit Turkije zou een vrachtwagen u, uw echtgenote en uw dochter naar België hebben gebracht waar u op 15 februari 2012 bent aangekomen. De volgende dag vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op 23 januari 2013 werd uw dochter L.(...) geboren.

Ter staving van uw asielerelaas legt u volgende documenten voor: uw huwelijksakte, een toelating tot huwelijk, de geboorteaktes van T.(...) en L.(...), de Belgische identiteitskaart van L.(...), uw UNRWA rantsoenkaart, de identiteitskaarten van uzelf, uw echtgenote en T.(...), een vaccinatiekaart van T.(...), uw huwelijksuitnodiging, uw autokaart en twee oproepingsbrieven van 'al-Qaida al-Amma'.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § § 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS, p.2-3). U bent bij UNRWA geregistreerd, ging naar een UNRWA school en kreeg medische bijstand en voedselpakketen (indien nodig) namens UNRWA.

Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

U stelt sinds 1999 lid te zijn geweest van de Palestijnse militie 'al-Qaida al-Amma'. Vanaf 2001 zou u in het vluchtelingenkamp Nahr Al Bared administratieve taken bij deze organisatie hebben verricht (CGVS, pg. 6). In 2007 zou u, na een ruzie met de organisatie omdat u het gevoel had dat zij teveel de baas over u speelden, uw ontslag hebben ingediend (CGVS, pg.8). De organisatie zou uw ontslag zonder meer hebben aanvaard en zou hierop volgens geen enkel probleem hebben gekend (CGVS, pg. 8).

Na 2007 zou u geen contact meer hebben gehad met deze organisatie, noch in het Beddawi-kamp, noch in het Nahr Al Bared-kamp na uw terugkeer alhier (CGVS, pg.8). Het is dan ook zeer opvallend dat deze organisatie u in januari 2012, vijf jaar na het opzeggen van uw lidmaatschap en stopzetten van uw activiteiten, plots onder druk zou hebben gezet om een wapentransport voor hen te organiseren (CGVS, pg.9). Blijkt dat u de organisatie in 2007 verliet na een onenigheid met enkele oversten van uw partij (CGVS, pg.8) en u in die vijf jaar tijd geen contact meer zou hebben gehad met deze organisatie (CGVS, pg.8). M.a.w. uit niets kon blijken dat u nog steeds loyaal zou zijn aan de organisatie, temeer daar u de partij eerder al had verlaten door een geschil. Het is dan ook uiterst onwaarschijnlijk dat zij u een dergelijk belangrijke, belastende en gevoelige taak zouden hebben toevertrouwd, en dit al vanaf de eerste keer dat zij u terugzagen op één van hun vergaderingen. Temeer daar u, tijdens al uw jaren lidmaatschap en uw betrokkenheid bij de partij van 1999 tot 2007, toen uw loyaliteit ten opzichte van de partij nog buiten kijf stond en u volop actief was voor de partij, nooit belast zou zijn geworden met een dergelijk delicate opdracht (CGVS, pg. 8). U zou met dergelijke zaken niets te maken hebben gehad. Volgens u omdat informatie omtrent dergelijke onderwerpen zeer gevoelig ligt binnen een militaristische organisatie en dergelijke informatie geheim wordt gehouden uit vrees voor interne spionnen of verraders (CGVS, pg.8). Dat u na lange afwezigheid, dan plots wel voor een dergelijke verantwoordelijke taak openlijk wordt aangesproken, is bijgevolg weinig plausibel.

Bovendien is het al even onbegrijpelijk dat zij u tijdens de eerste vergadering, ook de eerste keer dat u weer opdook binnen de organisatie, meteen zouden hebben verteld dat het om een wapentransport ging en u ook nog eens bedenktijd kreeg om op hun vraag te antwoorden. Een dergelijke manier van werken komt wel bijzonder roekeloos over en roept alleszins vraagtekens op. Zij hadden immers geen enkele garantie dat u ter goeder trouw zou handelen, toch niet nadat u maar liefst vijf jaar met de militie had gebroken. Zij konden op dat ogenblik absoluut niet inschatten hoe u zich ten aanzien van hun opdracht zou opstellen en wat u met de verworven 'geheime' informatie zou kunnen doen.

Uzelf kunt evenmin een afdoende reden bedenken waarom u juist de 'uitverkorene' bleek te zijn. Dat alle oude leden werden aangesproken om dergelijke taken te verrichten omdat er een samenzwering bleek te zijn binnen de organisatie en omdat u geen uitgebreid netwerk had, is een weinig afdoende uitleg (CGVS, pg. 10). Logischerwijze kan worden gesteld dat indien er daadwerkelijk binnen de groepering een samenzwering werd vermoed, men nog veel omzichtiger te werk zou gaan bij het rekruteren van uitvoerders voor dergelijke gevoelige missies. Bovendien stelde u zelf dat deze organisatie zeer sterk aanwezig is in het kamp maar ook veel aanhangers heeft buiten de kampen (CGVS, pg.12). Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat de PLO besloot om buiten hun eigen beweging of te rekruteren in deze gevoelige materies, temeer daar kan worden verondersteld dat zij binnen hun eigen 'inner cicle' genoeg betrouwbare personen konden vinden.

Tenslotte dient te worden aangestipt dat aan de bedreigingen die u ontving na uw weigering om wapentransporten uit te voeren, weinig gevolg werd gegeven. Zo zou u nog een 9 à 10-tal dagen na de bedreigingen thuis zijn geweest, zonder dat er zich iets concreets ten aanzien van uw persoon zou hebben voorgedaan (CGVS, pg. 11). De éne keer dat uw werd klem gereden toont niet aan dat u door de PLO werd vervolgd of dat de daders tot hun rangen zouden behoren. Dat dit incident iets met hen te maken heeft, is pure hypothese, te meer er zich verder niks verontrustends voordeed. Bovendien zou uw broer pas tijdens de 'ramadan' van 2013 - ongeveer anderhalf jaar later - zijn geïnterpelleerd zijn over uw huidige verblijfplaats (CGVS, pg.11). Indien u daadwerkelijk als verrader werd bestempeld en u werd bedreigd, kan logischerwijze worden gesteld dat zij een meer intensieve zoektocht naar u zouden zijn gestart en/of uw familie zouden hebben lastig gevallen. Niets van dit al heeft zich voorgedaan.

Bovenstaande observaties maken dat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt Libanon te zijn ontvlucht uit vrees voor 'al-Qaida al-Amma'. De door u voorgelegde documenten kunnen deze appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw huwelijksakte, een toelating tot huwelijk, de geboorteaktes van T.(...) en L.(...), de Belgische identiteitskaart van L.(...), uw UNRWA-rantsoenkaart, de identiteitskaart van uzelf, uw echtgenote en T.(...), een vaccinatiekaart van T.(...), uw huwelijksuitnodiging en uw autokaart bevestigen uw identiteit, nationaliteit en gezinssituatie, hetgeen door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken. Wat de twee oproepingsbrieven van 'al-Qaida al-Amma' (dd. 4 en 11 januari 2012) betreft, dient te worden opgemerkt dat aan de authenticiteit van de door u voorgelegde documenten slechts geloof kan worden gehecht indien deze gepaard gaan met geloofwaardige en overtuigende verklaringen, wat hier niet het geval is. Overigens blijkt dat het in casu om voorgedrukte kopieën gaat, die achteraf handmatig werden aangevuld. Dit kan door om het even

wie, waar en wanneer zijn gebeurd. De herkomst van dergelijke stukken kan onmogelijk worden nagegaan. U legt echter geen enkel overtuigend bewijsstuk neer mbt. uw betrokkenheid bij de PLO, het zij vóór 2007, het zij vanaf 2012.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de vluchtelingenkampen Beddawi en Nahr al Bared erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat u ooit problemen heeft gekend met de Libanese autoriteiten. In casu blijkt voorts dat u school heeft gelopen, weliswaar maar tot de zesde graad van het lager onderwijs (CGVS, pg.6), dat u tot uw vertrek uit Libanon heeft gewerkt, eerst in uw winkel, daarna als taxichauffeur (CGVS, pg. 8), dat uw moeder over twee appartementen beschikte die ze allebei verhuurt (CGVS, pg.4), dat u eigenaar bent van een huis met vier verdiepingen (CGVS, pg.4), dat u beschikte over een eigen auto, namelijk een Mercedes (CGVS, pg. 5) en u uw vlucht van 15.000 dollar hebt kunnen financieren met eigen middelen (CGVS, pg.5), dat u toegang had tot medische zorg en materiële hulp van de UNRWA (CGVS, pg. 2) en dat u voedselhulp van UNRWA ontving. U geeft zelf aan dat dat jullie "niet arm waren", dat de financiële situatie van uw familie goed was. Dat zou ook de reden zijn geweest dat jullie op een bepaald moment geen voedselpakketten meer ontvingen, nl. omdat jullie het financieel goed hadden (CGVS, pg.3).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien

aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig / ongegrond karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Tot slot, naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon - De actuele veiligheidssituatie - dd. 25 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid van in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van D.D.:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een soennitische moslima te zijn van Palestijnse origine, afkomstig uit het Nahr Al Bared vluchtelingenkamp in Libanon. Na het conflict in het Nahr Al Bared kamp zouden uw ouders naar het zuiden van Libanon zijn gevlucht. U zou in 2008 in het Beddawi-vluchtelingenkamp gehuwd zijn met L.(...) M.(...) (CG 12/12148; OV 6.960.685). In 2009 kregen jullie een dochter, T.(...). In 2011 keerden u en uw gezin terug naar het vluchtelingenkamp Nahr Al Bared, waar jullie in de 'nieuwe' wijk gingen wonen. Op 5 februari 2012 zou u samen met uw echtgenoot en dochter Libanon hebben verlaten omwille van de problematiek van uw echtgenoot. Uw echtgenoot zou namelijk geweigerd hebben een wapentransport te verzorgen voor de 'Al-Qaida Al-Amma' van de PLO en zou daarom zijn bedreigd. Jullie zouden de grens met Syrië op legale wijze zijn overgestoken en zouden vervolgens verder zijn gereisd naar de grens met Turkije die jullie op illegale wijze zouden zijn overgestoken. Vanuit Turkije zouden jullie per vrachtwagen en via een onduidelijke reisroute verder zijn gereisd naar België waar jullie op 15 februari 2012 zouden zijn aangekomen. De volgende dag vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op 23 januari 2013 werd uw dochter L.(...) geboren.

Ter staving van uw asielrelaas legt u dezelfde documenten voor als uw echtgenoot.

B. Motivering

Uit de verklaringen die u voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) aflegde, blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald (CGVS, pg.3).

Daar in hoofde van uw echtgenoot de vluchtelingenstatus werd geweigerd, kan ten aanzien van u evenmin gesteld worden dat u in Libanon een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. U kan de beslissing hieronder nalzen.

"Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § § 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS, p.2-3). U bent bij UNRWA geregistreerd, ging naar een UNRWA school en kreeg medische bijstand en voedselpakketen (indien nodig) namens UNRWA.

Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen. U stelt sinds 1999 lid te zijn geweest van de Palestijnse militie 'al-Qaida al-Amma'. Vanaf 2001 zou u in het vluchtelingenkamp Nahr Al Bared administratieve taken bij deze organisatie hebben verricht (CGVS, pg. 6). In 2007 zou u, na een ruzie met de organisatie omdat u het gevoel had dat zij teveel de baas over u speelden, uw ontslag hebben ingediend (CGVS, pg.8). De organisatie zou uw ontslag zonder meer hebben aanvaard en zou hierop volgens geen enkel probleem hebben gekend (CGVS, pg. 8).

Na 2007 zou u geen contact meer hebben gehad met deze organisatie, noch in het Beddawi-kamp, noch in het Nahr Al Bared-kamp na uw terugkeer alhier (CGVS, pg.8). Het is dan ook zeer opvallend dat deze organisatie u in januari 2012, vijf jaar na het opzeggen van uw lidmaatschap en stopzetten van uw activiteiten, plots onder druk zou hebben gezet om een wapentransport voor hen te organiseren (CGVS, pg.9). Blijkt dat u de organisatie in 2007 verliet na een onenigheid met enkele oversten van uw partij (CGVS, pg.8) en u in die vijf jaar tijd geen contact meer zou hebben gehad met deze organisatie (CGVS, pg.8). M.a.w. uit niets kon blijken dat u nog steeds loyaal zou zijn aan de organisatie, temeer

daar u de partij eerder al had verlaten door een geschil. Het is dan ook uiterst onwaarschijnlijk dat zij u een dergelijk belangrijke, belastende en gevoelige taak zouden hebben toevertrouwd, en dit al vanaf de eerste keer dat zij u terugzagen op één van hun vergaderingen. Temeer daar u, tijdens al uw jaren lidmaatschap en uw betrokkenheid bij de partij van 1999 tot 2007, toen uw loyaliteit ten opzichte van de partij nog buiten kijf stond en u volop actief was voor de partij, nooit belast zou zijn geworden met een dergelijk delicate opdracht (CGVS, pg. 8). U zou met dergelijke zaken niets te maken hebben gehad. Volgens u omdat informatie omtrent dergelijke onderwerpen zeer gevoelig ligt binnen een militaristische organisatie en dergelijke informatie geheim wordt gehouden uit vrees voor interne spionnen of verraders (CGVS, pg.8). Dat u na lange afwezigheid, dan plots wel voor een dergelijke verantwoordelijke taak openlijk wordt aangesproken, is bijgevolg weinig plausibel.

Bovendien is het al even onbegrijpelijk dat zij u tijdens de eerste vergadering, ook de eerste keer dat u weer opdook binnen de organisatie, meteen zouden hebben verteld dat het om een wapentransport ging en u ook nog eens bedenktijd kreeg om op hun vraag te antwoorden. Een dergelijke manier van werken komt wel bijzonder roekeloos over en roept alleszins vraagtekens op. Zij hadden immers geen enkele garantie dat u ter goeder trouw zou handelen, toch niet nadat u maar liefst vijf jaar met de militie had gebroken. Zij konden op dat ogenblik absoluut niet inschatten hoe u zich ten aanzien van hun opdracht zou opstellen en wat u met de verworven 'geheime' informatie zou kunnen doen.

Uzelf kunt evenmin een afdoende reden bedenken waarom u juist de 'uitverkorene' bleek te zijn. Dat alle oude leden werden aangesproken om dergelijke taken te verrichten omdat er een samenzwering bleek te zijn binnen de organisatie en omdat u geen uitgebreid netwerk had, is een weinig afdoende uitleg (CGVS, pg. 10). Logischerwijze kan worden gesteld dat indien er daadwerkelijk binnen de groepering een samenzwering werd vermoed, men nog veel omzichtiger te werk zou gaan bij het rekruteren van uitvoerders voor dergelijke gevoelige missies. Bovendien stelde u zelf dat deze organisatie zeer sterk aanwezig is in het kamp maar ook veel aanhangers heeft buiten de kampen (CGVS, pg.12). Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat de PLO besloot om buiten hun eigen beweging of te rekruteren in deze gevoelige materies, temeer daar kan worden verondersteld dat zij binnen hun eigen 'inner cicle' genoeg betrouwbare personen konden vinden.

Tenslotte dient te worden aangestipt dat aan de bedreigingen die u ontving na uw weigering om wapentransporten uit te voeren, weinig gevolg werd gegeven. Zo zou u nog een 9 à 10-tal dagen na de bedreigingen thuis zijn geweest, zonder dat er zich iets concreets ten aanzien van uw persoon zou hebben voorgedaan (CGVS, pg. 11). De éne keer dat uw werd klem gereden toont niet aan dat u door de PLO werd vervolgd of dat de daders tot hun rangen zouden behoren. Dat dit incident iets met hen te maken heeft, is pure hypothese, te meer er zich verder niks verontrustends voordeed. Bovendien zou uw broer pas tijdens de 'ramadan' van 2013 - ongeveer anderhalf jaar later - zijn geïnterpelleerd zijn over uw huidige verblijfplaats (CGVS, pg.11). Indien u daadwerkelijk als verrader werd bestempeld en u werd bedreigd, kan logischerwijze worden gesteld dat zij een meer intensieve zoektocht naar u zouden zijn gestart en/of uw familie zouden hebben lastig gevallen. Niets van dit al heeft zich voorgedaan.

Bovenstaande observaties maken dat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt Libanon te zijn ontvlucht uit vrees voor 'al-Qaida al-Amma'.

De door u voorgelegde documenten kunnen deze appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw huwelijksakte, een toelating tot huwelijk, de geboorteaktes van T.(...) en L.(...), de Belgische identiteitskaart van L.(...), uw UNRWA-rantsoenkaart, de identiteitskaart van uzelf, uw echtgenote en T.(...), een vaccinatiekaart van T.(...), uw huwelijksuitnodiging en uw autokaart bevestigen uw identiteit, nationaliteit en gezinssituatie, hetgeen door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken. Wat de twee oproepingsbrieven van 'al-Qaida al-Amma' (dd. 4 en 11 januari 2012) betreft, dient te worden opgemerkt dat aan de authenticiteit van de door u voorgelegde documenten slechts geloof kan worden gehecht indien deze gepaard gaan met geloofwaardige en overtuigende verklaringen, wat hier niet het geval is. Overigens blijkt dat het in casu om voorgedrukte kopieën gaat, die achteraf handmatig werden aangevuld. Dit kan door om het even wie, waar en wanneer zijn gebeurd. De herkomst van dergelijke stukken kan onmogelijk worden nagegaan. U legt echter geen enkel overtuigend bewijsstuk neer mbt. uw betrokkenheid bij de PLO, het zij vóór 2007, het zij vanaf 2012.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de vluchtelingenkampen Beddawi en Nahr al Bared erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat u ooit problemen heeft gekend met de Libanese autoriteiten. In casu blijkt voorts dat u school heeft gelopen, weliswaar maar tot de zesde graad van het lager onderwijs (CGVS, pg.6), dat u tot uw vertrek uit Libanon heeft gewerkt, eerst in uw winkel, daarna als taxichauffeur (CGVS, pg. 8), dat uw moeder over twee appartementen beschikte die ze allebei verhuurt (CGVS, pg.4), dat u eigenaar bent van een huis met vier verdiepingen (CGVS, pg.4), dat u beschikte over een eigen auto, namelijk een Mercedes (CGVS, pg. 5) en u uw vlucht van 15.000 dollar hebt kunnen financieren met eigen middelen (CGVS, pg.5), dat u toegang had tot medische zorg en materiële hulp van de UNRWA (CGVS, pg. 2) en dat u voedselhulp van UNRWA ontving. U geeft zelf aan dat dat jullie "niet arm waren", dat de financiële situatie van uw familie goed was. Dat zou ook de reden zijn geweest dat jullie op een bepaald moment geen voedselpakketten meer ontvingen, nl. omdat jullie het financieel goed hadden (CGVS, pg.3).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielreelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig/ongegrond karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend".

Tot slot, naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de

gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon - De actuele veiligheidssituatie - dd. 25 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid van in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebelligroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, de artikelen 48/3, 48/4 en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel, verwijzen verzoekers in een eerste onderdeel naar artikel 1D van de Vluchtelingenconventie en voeren zij aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" te restrictief interpreteert. De bewoordingen "om welke reden ook" zijn in se exhaustief, waardoor volgens verzoekers een exhaustieve interpretatie zich opdringt. Verzoekers wijzen erop dat zij bijna drie jaar geleden gevlucht zijn uit Libanon en dat het onomstootbaar vaststaat dat sinds begin 2012 de bescherming of bijstand die zij voorheen genoten van de UNRWA is opgehouden te bestaan. Omwille van hun afwezigheid hebben zij immers niet meer de bescherming of bijstand genoten. Verzoekers betogen dat het conform artikel 1D onbelangrijk is wat de redenen zijn voor het ophouden van deze bescherming of bijstand. Eens vastgesteld wordt dat de bescherming of bijstand is

opgehouden en zolang de positie van deze personen niet definitief is geregeld vallen deze personen van rechtswege onder het vluchtelingenverdrag, aldus verzoekers.

In een tweede onderdeel betwisten verzoekers de motivering in de bestreden beslissingen dat aan de door hen aangehaalde problemen die hen ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, geen geloof kan worden gehecht.

Verzoekers voeren aan dat de individuele problemen zoals deze door eerste verzoeker tijdens het gehoor werden geschetst, op grond van een subjectieve motivering door het Commissariaat-generaal worden afgewezen. Zo wordt 'gemotiveerd' dat het *opvallend* zou zijn dat de Palestijnse militie 'al-Qaida al-Amma' eerste verzoeker vijf jaar na zijn lidmaatschap onder druk zou zetten om een wapentransport voor hen te organiseren. Het vermeende *opvallende* karakter van dit incident wordt niet op objectieve wijze gemotiveerd, doch is de loutere subjectieve mening van een individu, aldus verzoekers, die verduidelijken dat in het administratief dossier van het Commissariaat-generaal immers geen enkele informatie terug te vinden is omtrent de werkwijze van de genoemde Palestijnse militie, de manier waarop de loyaliteit van de leden wordt beoordeeld of op welke wijze personen worden gekozen/aangewezen om bepaalde taken uit te voeren. Verzoekers vervolgen dat het Commissariaat-generaal het argument van eerste verzoeker niet weerlegt, met name dat er een enorme samenzwering is tegen de organisatie en dat daardoor – ook intern – een groot wantrouwen heerst. De commissaris-generaal meent inzicht te hebben in de gedachtegang van de verantwoordelijken en de leden van de organisatie en meent aldus te weten wat *logischerwijs* in dergelijke situatie mag verwacht worden, aldus verzoekers, die erop wijzen dat voor het vermeende *logische* opnieuw geen enkele objectieve grond wordt aangehaald in de bestreden beslissingen. Verzoekers benadrukken dat eerste verzoeker vele jaren loyaal geweest is aan de organisatie en dat de beëindiging van zijn lidmaatschap zonder problemen is verlopen. Noch de organisatie, noch eerste verzoeker koesterden negatieve gevoelens naar elkaar toe. Het is naar het oordeel van verzoekers bijgevolg geenszins onwaarschijnlijk dat de organisatie verwachtte dat eerste verzoeker nog steeds loyaal zou zijn ten aanzien van hen, ook al waren er al verscheidenen jaren verstreken. Verzoekers vervolgen dat er logischerwijze kan verwacht worden dat eerste verzoeker alvorens hij de eerste uitnodiging kreeg om opnieuw naar een vergadering van de organisatie te gaan, in de gaten werd gehouden door de organisatie, dat ze reeds wisten hoe zijn dagelijkse routine eruit zag, welke banden hij had, enz. Verzoekers benadrukken dat eerste verzoeker een taxichauffeur was, en het dus erg waarschijnlijk is dat de organisatie meende dat hij de geschikte kandidaat was voor de opdracht daar het, gelet op zijn werkzaamheden, geen argwaan zou moeten wekken dat hij een traject van Bedawi naar Wadi Khalid zou afleggen.

Aangaande de ontvangen bedreigingen, wijst eerste verzoeker erop dat hij al jaren werkzaam was als taxichauffeur en hij in al die tijd geen problemen ondervonden had. Eerste verzoeker acht het dan ook zeer opvallend dat hij kort na het ontvangen van bedreigingen door de organisatie klem werd gereden. Gelet op de recente incidenten (oproeping van de organisatie, hun voorstel, verzoekers weigering, de bedreiging bij hem thuis) achten verzoekers het geheel redelijk dat eerste verzoeker dit incident – het klem gereden worden – linkt aan de organisatie. Verzoekers benadrukken tot slot dat eerste verzoeker na het incident zijn dagelijkse activiteiten gestaakt heeft en als het ware ondergedoken leefde, opgesloten in zijn eigen huis. Waar de commissaris-generaal het tot slot weinig *logisch* acht dat er geen intensieve zoektocht naar eerste verzoeker is gestart en/of dat zijn familie niet meer werd lastig gevallen door de organisatie, refereert eerste verzoeker aan zijn verklaringen tijdens het gehoor: *"... Ze kiezen mensen die geen ruggesteun hebben. Die geen grote familie hebben of mensen als iemand gearresteerd is of vermoord, geen bescherming hebben. Ze hebben mij gekozen omdat ik niemand ken die mij kan beschermen. Ik ben de oudste van mijn gezin en niemand kan mij steunen."* De organisatie zal het eerste verzoeker betaald zetten, zal zijn weigering wreken, doch de organisatie weet dat eerste verzoeker geen groot beschermend netwerk heeft, waardoor de organisatie wellicht de actie tegen hem niet als prioritair beschouwt of waardoor de organisatie niet meteen de grote middelen tegen hem heeft ingezet. Dit neemt niet weg dat de problemen van eerste verzoeker niet te minimaliseren zijn. Bij een terugkeer naar Libanon zal eerste verzoeker naar eigen zeggen sowieso in het vizier komen van de organisatie en zal hij slachtoffer worden van deze organisatie door zijn weigering zijn medewerking te verlenen.

In een derde onderdeel betwisten verzoekers de motivering in de bestreden beslissingen dat UNRWA heden nog steeds in staat is haar opdracht op adequate wijze uit te voeren. Zo vinden verzoekers dat de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehanteerde informatie niet als afdoende actueel kan worden beschouwd. De oorlog in Syrië bleef immers ook in 2014 aanhouden en werd zelfs gruwelijker, waardoor nog meer Syriërs hun land van herkomst zijn ontvlucht en de toestroom

van Syrische vluchtelingen in Libanon bleef toenemen, hetgeen een enorme impact heeft op de algemene leefomstandigheden in Libanon. Verzoekers verwijzen in dit verband naar twee informatiebronnen (stuk 4 en stuk 5 toegevoegd aan het verzoekschrift) waaruit blijkt dat UNRWA nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon maar dat deze bijstand gedeeld dient te worden tussen veel meer mensen en dus drastisch verminderd is waardoor de algemene leefomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen en in Libanon drastisch verslechterd zijn. Verzoekers menen dan ook dat niet kan geconcludeerd worden dat UNRWA tot op heden nog steeds in staat is om haar opdracht op adequate wijze uit te voeren. Verzoekers werpen verder op dat het document "Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen" dd. 29 januari 2014, gelet op het toenemend aantal Syrische vluchtelingen die de leefomstandigheden in Libanon en in de Palestijnse kampen negatief beïnvloeden (zie stuk 5 toegevoegd aan het verzoekschrift), niet als afdoende actueel kan worden beschouwd. Verzoekers betwisten onder verwijzing naar stuk 6 toegevoegd aan het verzoekschrift, zijnde het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken van 28 oktober 2014 waarin duidelijk wordt gesteld dat Libanon lijdt onder de ontwikkelingen in het Midden-Oosten en dat de algemene veiligheidssituatie in Libanon slecht is én snel kan verslechteren, tevens de actualiteit van de COI Focus over de algemene veiligheidssituatie in Libanon die dateert van 14 oktober 2013. Gelet op de informatie vervat in dit reisadvies, achten verzoekers het dan ook heel waarschijnlijk dat zij in geval van terugkeer naar Libanon in een mensonwaardige situatie zullen terechtkomen.

Aangaande de mogelijkheid tot terugkeer wijzen verzoekers erop dat hun gezin niet meer enkel en alleen bestaat uit 'geregistreerde Palestijnen', doch dat zij een dochter hebben die over de Belgische nationaliteit beschikt. Verzoekers verwijzen naar stuk 7, zijnde een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling te Gent waarbij zij en hun twee kinderen, T. en L., erkend werden als staatlozen in de zin van het artikel 1.1 van het Verdrag van New York van 28/09/1954 betreffende de Status van Staatlozen. Aangezien hun jongste dochter L. in België is geboren en aangezien zij staatloos werd verklaard, werd aan het meisje de Belgische nationaliteit toegekend overeenkomstig artikel 10 van het Wetboek van de Belgische Nationaliteit. Verzoekers voeren aan dat het aldus weinig waarschijnlijk is dat de Libanese overheid aan hun jongste dochtertje reisdocumenten zal afleveren. Ook gaat volgens verzoekers de redenering niet op dat het gezin zich onder de bescherming van de UNRWA moet plaatsen aangezien dit gezinlid de bescherming geniet van België. Het meisje is immers geen geregistreerde Palestijn, noch heeft zij de Libanese nationaliteit. Zij beschikt over de Belgische nationaliteit. Verzoekers vervolgen dat de Belgische autoriteiten het jonge meisje niet kunnen repatriëren naar een derde land, aangezien het kind de Belgische nationaliteit heeft. De terugkeer naar Libanon is volgens verzoekers aldus uitgesloten, aangezien niet alle gezinsleden kunnen 'terugkeren'.

In een vierde en laatste onderdeel – met betrekking tot de subsidiaire bescherming – voeren verzoekers aan dat het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hun situatie in Libanon behoorlijk was zodat hen de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend geen rekening houdt met de ernstig gewijzigde omstandigheden in zowel Libanon in het algemeen als in de Palestijnse vluchtelingenkampen gedurende de drie jaren waarin zij reeds in België verblijven. De ernstige gewijzigde omstandigheden tonen immers aan dat het weinig waarschijnlijk is dat zij van dezelfde socio-economische standaard zullen kunnen genieten, aldus verzoekers, die er te dezen op wijzen dat zij in Libanon behoren tot een sociale groep waarvoor talrijke organisaties aan de alarmbel trekken aangezien deze groep om redenen buiten hun wil steeds meer in meer preciaire levensomstandigheden terechtkomen. Voorts betwisten verzoekers nogmaals de actualiteit van de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehanteerde informatie betreffende de algemene veiligheidssituatie in Libanon en wijzen zij erop dat recentere informatiebronnen (zoals de stukken 4 en 6 toegevoegd aan het verzoekschrift) aantonen dat de veiligheidssituatie erg precair is, dat aanslagen en gevechten om de hoek luren en dat er burgerslachtoffers vallen.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het document "Libanon gegijzeld door onrust in het Midden-Oosten" van Caritas International van 16 december 2014, het document "Stateless Palestinian Refugees in Lebanon", Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Proces, Report from Danish Immigration Service's fact finding mission to Beirut, Lebanon" van oktober 2014, het reisadvies Libanon van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking van 28 oktober 2014 en een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent waarbij aan verzoekers en hun dochters het statuut van staatloze wordt toegekend.

2.2.2. Als bijlage aan de verweernota worden volgende documenten gevoegd: de COI Focus *“Libanon: De veiligheidssituatie in Libanon”* van 7 november 2014 en de COI Focus *“Libanon: Terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon”* van 12 september 2014.

Op 10 februari 2015 laat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft een rapport van de Danish Immigration Service's fact finding mission to Beirut, Lebanon getiteld *“Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process”* van oktober 2014.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoekers de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet dienstig kunnen aanvoeren tegen de beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissingen voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werden op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het vluchtelingenverdrag.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissingen worden verzoekers uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hen de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hen aangehaalde problemen die hen ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hen voorgelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (iv) nergens uit hun verklaringen kan worden afgeleid dat er in hun hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij hun land van gewoonlijk verblijf dienden te verlaten en zij voorts geen concrete elementen aanbrachten waaruit zou kunnen blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van die aard is dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling lopen zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen indien zij zouden terugkeren naar het kamp waar zij verbleven en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 24 november 2014, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.7. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.8. Het feit dat verzoekers voor hun vertrek uit hun land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoten wordt in de bestreden beslissingen niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoekers van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoekers van toepassing is. De Raad wijst hierbij op recente rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een nieuwe prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al hebben zij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoekers van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65).

Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.11. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoekers niet aantonen dat zij zich op het ogenblik van hun vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevonden waardoor zij omwille van redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil verhinderd werden om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hen ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om de pertinente motieven dienaangaande van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van hun vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven.

2.11.1. Zo mist de insinuatie dat de bestreden beslissingen gebaseerd zijn op een subjectieve overtuiging van één persoon elke grondslag aangezien de protection officer zich bij het nemen van de bestreden beslissingen heeft laten leiden door verzoekers hun eigen verklaringen en de objectieve informatie die is opgenomen in het administratief dossier. De dossierbehandelaar treedt hierbij op als een beëdigd ambtenaar, wat bijkomende garanties inzake objectiviteit biedt. Een ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft trouwens geen enkel belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt. Verzoekers gaan er voorts aan voorbij dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan afgeleid worden uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De commissaris-generaal beschikt bovendien over een bepaalde appreciatiemarge om te oordelen of de asielzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er aanwijzingen bestaan dat hij/zij nood heeft aan internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door verzoekers. Uiteraard houdt een dergelijke beslissing dan ook een beoordeling in van de waarde van de desgevallend aangebrachte bewijselementen, alsook van de verklaringen van verzoekers.

De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn/haar aanvraag gerechtvaardigd is. Hij/zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS, nr. 163.124 van 4 oktober 2006; RvV, nr. 19.768 van 1 december 2008). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoekers niet in staat blijken te zijn om doorheen hun verklaringen aan te tonen dat zij zich op het ogenblik van hun vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevonden daar er werd vastgesteld dat hun asielrelaas ongeloofwaardig was wegens weinig overtuigende, onaannemelijke en onwaarschijnlijke verklaringen.

2.11.2. Zo wordt in de bestreden beslissingen terecht opgemerkt dat het weinig plausibel is dat eerste verzoeker, die na een onenigheid met zijn oversten zijn lidmaatschap stopzet en die vervolgens vijf jaar lang geen enkel contact heeft met de Palestijnse militie 'al-Qaida al-Amma' van de PLO, tijdens de eerste vergadering waar hij aan deelnam (en dus vanaf de eerste keer dat hij weer opdook binnen de organisatie) meteen belast zou worden met een dergelijke belangrijke, belastende en gevoelige zaak zoals een wapentransport. Immers, zoals verzoeker zelf aangaf wordt gevoelige informatie over wapentransporten bewust geheim gehouden binnen een militaristische organisatie uit vrees voor interne spionnen of verraders (administratief dossier, stuk 5a, p. 8). Dat verzoeker dan na een dermate lange afwezigheid plots openlijk wordt aangesproken om een dergelijke verantwoordelijk en delicate taak op zich te nemen en hij hier bovendien bedenktijd voor kreeg, dit terwijl er op dat ogenblik sprake bleek te zijn van een samenzwering binnen de organisatie en het nog geenszins duidelijk kon zijn dat verzoeker,

die maar liefst vijf jaar met de militie gebroken had, wel loyaal zou handelen, komt naar het oordeel van de Raad allerminst aannemelijk over. Verzoekers brengen geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperken zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, het uiten van hypothesen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen allerminst een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekers dan ook niet vermogen de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen te ontkrachten zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.11.3. Daar waar verzoekers aanvoeren dat eerste verzoeker kort na het ontvangen van bedreigingen door de organisatie klem werd gereden en het dus geheel redelijk is dat hij dit linkt aan de organisatie, gaan zij voorbij aan de vaststelling dat er zich verder niets verontrustend voordeed en dat de broer van eerste verzoeker pas tijdens de ramadan van 2013 voor het eerst aangesproken werd over zijn huidige verblijfplaats. Aldus wordt er in de bestreden beslissingen terecht opgemerkt dat uit het gegeven dat eerste verzoeker één enkele keer klem werd gereden niet kan afgeleid worden dat verzoekers door de PLO werden vervolgd of dat de daders tot hun rangen behoren. Bovendien wordt in de bestreden beslissingen terecht opgemerkt dat indien een militaristische groepering zoals de militie 'al-Qaida al-Amma' van oordeel is dat eerste verzoeker een verrader is en hij om die reden bedreigd werd, er redelijkerwijs van uit kan gegaan worden dat men een meer intensieve zoektocht naar hem zou gestart zijn en/of zijn familie zou hebben lastig gevallen. Dit klemt des te meer daar eerste verzoeker beschikte over gevoelige geheime informatie over een wapentransport en de organisatie niet kon inschatten wat hij met deze informatie zou doen. Dat een actie tegen eerste verzoeker mogelijks geen prioriteit zou hebben gehad wegens het ontbreken van een groot beschermend netwerk in zijn hoofde, zoals wordt opgeworpen in het verzoekschrift, kan in de gegeven context dan ook niet in redelijkheid worden aangenomen. Bovendien kan er van uitgegaan worden dat een organisatie als 'al-Qaida al-Amma' er probleemloos in zou slagen om eerste verzoeker, die 9 tot 10 dagen in zijn eigen woning verbleven heeft en die in onderhavig verzoekschrift zelf suggereert dat het waarschijnlijk is dat zijn woning in de gaten werd gehouden door de organisatie, op te sporen en te benaderen. De vaststelling dat noch verzoeker, noch zijn familie lastig gevallen werden ondermijnt dan ook de voorgehouden vrees voor vervolging. De argumentatie in het verzoekschrift, waarmee verzoekers in wezen niet verder komen dan het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het poneren van een vrees voor vervolging, vermag geen afbreuk te doen aan deze appreciatie.

2.11.4. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift de motivering van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet betwisten, laat staan ontkrachten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.12. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de als bijlage aan de verweernota gevoegde COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon*" dd. 12 september 2014 dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhinderen. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen.

De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 12 september 2014 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNWRA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Verzoekers brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers over een UNRWA-registratiekaart beschikken, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoekers niet over de mogelijkheid beschikken om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

In zoverre verzoekers nog aanvoeren dat hun jongste dochter L. over de Belgische nationaliteit beschikt, dat het aldus weinig waarschijnlijk is dat de Libanese overheid aan hun jongste dochtertje reisdocumenten zal afleveren, dat ook de redenering dat het gezin zich onder de bescherming van de UNRWA moet plaatsen niet opgaat aangezien dit gezinslid de bescherming geniet van België, en dat de Belgische autoriteiten het jonge meisje niet kunnen repatriëren naar een derde land aangezien het kind de Belgische nationaliteit heeft zodat een terugkeer naar Libanon uitgesloten is aangezien niet alle gezinsleden kunnen 'terugkeren', gaan verzoekers er vooreerst aan voorbij dat de bestreden beslissingen een uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betreffen, en dat met het wijzen op de mogelijkheid om terug te keren naar Libanon geen uitspraak wordt gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied. De bestreden beslissingen houden bijgevolg geen verwijderingsmaatregel in, noch gaan zij gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Er kan overigens niet worden ingezien waarom verzoekers opwerpen dat het weinig waarschijnlijk is dat de Libanese overheid aan hun jongste dochtertje reisdocumenten zal afleveren daar het kind over Belgische reisdocumenten kan beschikken. Verzoekers tonen met hun betoog niet aan dat de Libanese autoriteiten een minderjarige dochter van in Libanon bij UNRWA geregistreerde Palestijnen de toegang tot het Libanese grondgebied zouden weigeren. Ook de stelling dat de Belgische autoriteiten hun dochtertje L. niet kunnen repatriëren is te dezen niet dienstig, nu uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat niets verzoekers belet om op vrijwillige basis terug te keren naar Libanon. Er kan bovendien niet worden ingezien waarom de Belgische nationaliteit van hun dochter verzoekers, die in Libanon geregistreerde Palestijnen zijn, zou beletten om zich opnieuw onder de bescherming of bijstand van UNRWA te plaatsen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de bestreden beslissingen er niet toe strekken het gezinsleven van verzoekers te bemoeilijken of te verhinderen doch enkel inhouden dat verzoekers worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat hen de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Het doel van de asielprocedure is immers enkel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe. De Raad benadrukt te dezen nog dat verzoekers gebruik kunnen maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

2.13. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" van 29 januari 2014, *UNRWA Syria Crisis Response* januari-june 2013, *Syria Regional Crisis Response* juli-december 2013 en *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNWRA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNWRA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen voor donoren, blijkt uit dezelfde informatie ook dat UNWRA niet hoeft te snoeien in haar dienstverlening naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe teneinde noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië te kunnen verschaffen (zie COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" van 29 januari 2014, p. 6 en p. 23). Er kan aldus geenszins gesteld worden dat

UNWRA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren. Dit kan evenmin blijken uit de door verzoekers als bijlage aan het verzoekschrift bijgebrachte informatie. Ook met de stelling dat “*de UNWRA nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, maar dat deze bijstand gedeeld dient te worden tussen veel meer mensen*” tonen verzoekers geenszins aan de UNWRA-bijstand overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie “om welke reden ook is opgehouden te bestaan”, integendeel. Verzoekers betwisten op algemene wijze de actualiteit van de door het Commissariaat-generaal gehanteerde informatie, doch zij slagen er niet in aan te tonen dat deze informatie niet meer correct zou zijn, noch dat uit de feitelijke vaststellingen de verkeerde conclusies zouden zijn getrokken. Zo volstaat de loutere vaststelling dat de COI Focus met betrekking tot de leefomstandigheden in de Palestijnse kampen te Libanon dateert van januari 2014 niet om aan te tonen dat deze informatie achterhaald is.

In zoverre verzoekers verwijzen naar de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift om aan te tonen dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en toestroom van vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon en in de vluchtelingenkampen, dient nog te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, noch door de Raad. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers hun vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil en waardoor zij verhinderd werden de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slagen verzoekers er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat zij zich op het ogenblik van hun vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevonden.

Zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, treedt de Raad verweerder bij waar deze in zijn nota met opmerkingen benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft – hetgeen ook blijkt uit het rapport van de Danish Immigration Service’s fact finding mission to Beirut, Lebanon getiteld “*Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process*” van oktober 2014 –, waardoor verzoekers niet kunnen volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar zij concreet aannemelijk dienen te maken dat zij bij terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet lopen. Uit verzoekers hun eigen verklaringen blijkt evenwel dat hun individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo blijkt dat eerste verzoeker school heeft gelopen tot de zesde graad van het lager onderwijs, dat hij tot zijn vertrek uit Libanon heeft gewerkt, eerst in zijn winkel, daarna als taxichauffeur, dat verzoekers over een familiaal netwerk beschikken waarvan redelijkerwijze kan aangenomen worden dat zij hier bij terugkeer op kunnen steunen, dat eerste verzoekers moeder over twee appartementen beschikt die ze allebei verhuurt en dat eerste verzoeker eigenaar is van een huis met vier verdiepingen en er dus kan aangenomen worden dat verzoekers bij terugkeer over onderdak beschikken, dat verzoeker zelf aangaf dat zij “niet arm waren” en dat de financiële situatie van zijn familie goed was en wel in die mate dat verzoekers op een bepaald moment geen voedselpakketten meer ontvingen omdat het hen financieel goed ging, dat verzoeker zijn vlucht van 15.000 dollar met eigen middelen heeft kunnen financieren, wat erop wijst dat verzoeker niet onvermogen is, en dat verzoekers toegang hadden tot medische zorg en materiële hulp van de UNRWA (administratief dossier, stuk 5a en 5b, p. 2-6 en p. 8). Uit deze verklaringen, die refereren aan de actuele situatie van verzoekers hun familie, kan derhalve bezwaarlijk worden afgeleid dat verzoekers in geval van terugkeer naar Libanon mogelijks in armoede terecht zouden kunnen komen. Waar verzoekers menen dat er ook moet achterhaald worden op welke steun zij in de toekomst kunnen rekenen, gaan zij eraan voorbij dat het Commissariaat-generaal en ook de Raad hun oordeel steeds moeten steunen op de feitelijke en actuele situatie, zoals deze zich voordoet in het land van gewoonlijk verblijf op het ogenblik van hun beslissing. Verzoekers beperken zich tot het uiten van veronderstellingen en speculaties over wat er in de toekomst mogelijks zou kunnen gebeuren, maar brengen geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van hun levensomstandigheden in Libanon.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat nergens uit verzoekers hun verklaringen kan worden afgeleid dat er in hun hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij hun land van gewoonlijk verblijf dienden te verlaten en dat verzoekers geen concrete elementen aanbrachten waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van die aard is dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' lopen zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar zij verbleven.

De argumentatie in het verzoekschrift vermag hieraan geen afbreuk te doen. Immers, verzoekers beperken zich in wezen tot het verwijzen naar enkele algemene rapporten, het uiten van blote beweringen en het opwerpen van vermoedens en speculaties van hunnentwege, waarmee zij evenwel geen op hun persoon betrokken feiten aanbrengen die de beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in een andere daglicht kunnen stellen.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68).

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, tonen verzoekers niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hen van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekers in hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico lopen een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.14. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder, blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de als bijlage aan de verweernota gevoegde update COI Focus Libanon "*De veiligheidssituatie in Libanon*" dd. 7 november 2014) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt

luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvonden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuen. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met de loutere stelling dat de algemene veiligheidssituatie in Libanon een negatieve tendens kent gelet op het aanhoudende geweld in Syrië en de verwijzing naar het reisadvies voor Libanon, brengen verzoekers geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad benadrukt in dit verband dat een reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Libanon te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen. Uit het reisadvies kan bovendien geenszins blijken dat er in Libanon actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er te dezen op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Daar verzoekers aldus geen concrete elementen aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.15. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat worden verzoekers conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoekers tonen voorts niet aan dat dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hen van toepassing zijn.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS